FIGURI DE MARI FOTBALIȘTI

Uwe SEELER

Desigur că Seeler nu va uita niciodată corul miilor de susținători ai echipei R.F.G. care la turneul final din Anglia scandau: „Uwe, Uwe!".

De ce tocmai Uwe? Pentru că Seeler era căpitanul echipei și acest galon de cinste a fost obținut printr-o activitate prodigioasă de internațional (pînă la World Cup 1966 el întrunise 51 de selecționări și jucase în echipa Europei în meciul jubiliar din 1963 contra Angliei), pentru că a promovat întotdeauna jocul ofensiv și a luptat, cu abnegație uneori, pentru gol. „Galeria", desigur, nu uitase dramatica calificare a echipei vest-germane în meciul contra Suediei prin golul înscris de Seeler. Și mai ales a ținut minte că Uwe, operat de două ori la genunchi și nerestabilit încă de pe urma unei grave rupturi a tendonului lui Ahile, ce părea a prevesti încheierea carierei, a acceptat să joace — cu un tendon de plastic! — deschizînd astfel drumul echipei R.F.G. spre finala de pe Wembley!

De altfel, Uwe Seeler este considerat de mulți un fenomen greu de explicat. Menținîndu-se de zece ani pe marile terenuri de fotbal din lume, „înfipt" în mijlocul apărărilor dure, primind deci nenumărate lovituri dar și marcînd multe goluri, jucătorul german are unele etape de declin, revenindu-și însă atunci cînd e mai multă nevoie de el. Așa a fost și în preliminariile ultimului C.M., cînd puțini erau aceia ce-i pronosticau prezența la turneul final din Anglia. Și totuși Uwe și-a condus echipa pînă în finala cu Anglia.

„Bătrînul" Uwe, cum i se mai spune, nu este totuși un jucător vîrstnic: s-a născut la Hamburg, la 5 noiembrie 1936. Credincios orașului său natal, el joacă și în prezent la echipa Hamburg S. V. (cu care a cîștigat campionatul în 1960). Handicapat de talie (1,69 m.) dar compensînd prin masivitate (72 kg.), Uwe Seeler este prototipul înaintașului central de forță. Dovedind o rară tenacitate și o detentă ieșită din comun (în înălțime și în lungime!), Seeler este folosit ca un adevărat „berbece" împotriva apărărilor adverse (mai mult sau mai puțin betonate!). Jocul său „neelaborat", (clarviziunea nu se înscrie printre calitățile lui Seeler) este astfel canalizat în scopuri penetrante, forța sa fizică și spontaneitatea fiind atuurile principale, conjugate cu calitățile tehnice ale „lupilor" tineri din echipă: Beckenbauer, Haller et comp.

Uwe Seeler, care a depășit deja recordul golurilor înscrise de Fritz Walter în echipa reprezentativă a R.F.G., are astăzi o popularitate care îl situează alături de această glorie a fotbalului vest-german.

ÎN OBIECTIV: CAMPIONATUL EUROPEI

Noul sezon internațional a început cu cîteva partide interîări, dintre care — cum e și normal — au atras atenția în mod special cele din cadrul campionatului Europei, obiectivul nr. 1 și al fotbalului românesc. Anul acesta, pe agenda competiției s-au înscris următoarele rezultate (în ordinea disputării meciurilor): Turcia — Spania 0—0; Turcia — Irlanda 2—1; Luxemburg — Belgia 0—5; Cipru — Italia 0—2.

In următoarele două luni, însă, sînt programate nu mai puțin de 17 întîlniri:

5 aprilie: **R.D. Germană — Olanda** (gr. V)
9 aprilie: **R. F. a Germaniei — Albania** (gr. IV)
12 aprilie: **Irlanda de Nord — Țara Galilor** (gr. VIII)
16 aprilie: **Luxemburg — Polonia** (gr. VII) și **Anglia — Scoția** (gr. VIII)
23 aprilie: **Grecia — Austria** (gr. III) și **România — Cipru** (gr. VI)
3 mai: **Iugoslavia — R.F. a Germaniei** (gr. IV)
10 mai: **Ungaria — Olanda** (gr. V) și **Finlanda — Grecia** (gr. III)
14 mai: **Albania — Iugoslavia** (gr. IV)
21 mai: **Irlanda — Cehoslovacia** (gr. I) și **Polonia — Belgia** (gr. VII)
24 mai: **Danemarca — Ungaria** (gr. V) și **Elveția — România** (gr. VI)
28 mai: **U.R.S.S. — Austria** (gr. III) și **Spania — Turcia** (gr. 1)

Cum se prezintă, la ora actuală, situația în grupe? Iat-o:

GRUPA I: Irlanda — Spania 0—0, Irlanda — Turcia 2—1, Spania — Irlanda 2—0, Turcia — Spania 0—0, Turcia — Irlanda 2—1. Clasamentul:

1. Spania	3	1	2	0	2—0 4
2. Turcia	3	1	1	1	3—3 3
3. Irlanda	4	1	1	2	3—5 3
4. Cehoslovacia	0	0	0	0	0—0 0

GRUPA A II-A: Bulgaria — Norvegia 4—2, Portugalia — Suedia 1—2. Clasamentul:

1. Bulgaria	1	1	0	0	4—2 2
2. Suedia	1	1	0	0	2—1 2
3. Portugalia	1	0	0	1	1—2 0
4. Norvegia	1	0	0	1	2—4 0

GRUPA A III-A: Finlanda — Austria 0—0, Grecia — Finlanda 2—1, Clasamentul:

1. Grecia	1	1	0	0	2—1 2
2. Austria	1	0	1	0	0—0 1
3. Finlanda	2	0	1	1	1—2 1
4. U.R.S.S.	0	0	0	0	0—0 0

GRUPA A IV-A: (R.F. a Germaniei, Iugoslavia, Albania): Nu s-a disputat nici un joc.

GRUPA A V-A: Olanda — Ungaria 2—2, Ungaria — Danemarca 6—0, Olanda — Danemarca 2—0. Clasamentul:

1. Ungaria	2	1	1	0	8—2 3
2. Olanda	2	1	1	0	4—2 3
3. Danemarca	2	0	0	2	0—8 0
4. R.D. Germană	0	0	0	0	0—0 0

GRUPA A VI-A: România — Elveția 4—2, Italia — România 3—1, Cipru — România 1—5, Cipru — Italia 0—2. Clasamentul:

1. Italia	2	2	0	0	5—1 4
2. România	3	2	0	1	10—6 4
3. Elveția	1	0	0	1	2—4 0
4. Cipru	2	0	0	2	1—7 0

GRUPA A VII-A: Polonia — Luxemburg 4—0, Franța — Polonia 2—1, Belgia — Franța 2—1, Luxemburg — Franța 0—3, Luxemburg — Belgia 0—5. Clasamentul:

1. Belgia	2	2	0	0	7—1 4
2. Franța	3	2	0	1	6—3 4
3. Polonia	2	1	0	1	5—2 2
4. Luxemburg	3	0	0	3	0—12 0

GRUPA A VIII-A: Irlanda de Nord — Anglia, 0—2, Țara Galilor — Scoția 1—1, Anglia — Țara Galilor 5—1, Scoția — Irlanda de Nord 2—1. Clasamentul:

1. Anglia	2	2	0	0	7—1 4
2. Scoția	2	1	1	0	3—2 3
3. Țara Galilor	2	0	1	1	2—6 1
4. Irlanda de Nord	2	0	0	2	1—4 0

In legătură cu modul de alcătuire a clasamentelor, reamintim cititorilor noștri că atunci cînd două (sau mai multe) echipe se află la egalitate de puncte, locurile lor vor fi stabilite — conform regulamentului de disputare a campionatului — în funcție de golaverajul calculat prin scădere. Dacă egalitatea se va menține și la golaveraj, atunci va ocupa un loc mai bun echipa care a marcat cel mai mare număr de goluri. În cazul cînd nici acest criteriu nu va fi suficient pentru departajarea echipelor, va fi decisivă diferența de goluri marcate în jocurile dintre echipele aflate la egalitate, urmînd ca să intre în funcție sorții dacă și în această situație egalitatea va persista.

TRAGERE LA SORȚI ORIGINALĂ

Anul acesta, „Cupa Franței" împlinește 50 de ani de existență. Evenimentul este marcat de o serie de măsuri care subliniază caracterul festiv al ediției 1967 a Cupei: o broșură cu istoricul Cupei, afișe, insigne, fanioane etc. Pe de altă parte, fiecare tragere la sorți a meciurilor etapei următoare este transformată într-o reuniune festivă. Așa cum s-a procedat și cu prilejul desemnării jocurilor din sferturile de finală: tragerea la sorți a avut loc la bordul vasului „FRANCE", în prezența președintelui federației franceze, Chiarisoli. Bilele, avînd numele celor opt echipe, au fost scoase din urnă de către însuși căpitanul vasului, Desplats, *cum se vede în fotografie. Interesant de reținut că echipa de fotbal a vasului „France" (ai cărei jucători — echipați ca pentru joc — asistă la festivitate) a cucerit Cupa (aflată alături de urnă) cu care este dotată competiția rezervată echipajelor marinărești,* „campionatul Atlanticului".

„MĂ NUMESC EUSEBIO"

Ne-am ocupat locurile pe teren. Barosa în poartă, Mario Joao și Angelo la apărare, Neto, Artur și Saraiva pe linia de mijloc, iar la înaintare Nartanga, Jorge (pe care l-a înlocuit mai tîrziu Espirito Santo), Mendez, eu și Perez (înlocuit apoi cu Ignacio).

Arbitrul a fluierat începerea partidei și am așteptat cu nerăbdare să intru în posesia mingii. După cîteva minute, Nartanga mi-a pasat balonul. În apropiere se aflau doi adversari. I-am driblat scurt pe amîndoi și apoi am șutat puternic spre poartă. Bastos s-a întins „in extremis" și a trimis mingea peste bara transversală. Spectatorii m-au răsplătit cu primele aplauze. Și, ca să fiu sincer, în acel moment m-am simțit ca un vechi jucător al echipei Benfica. În minutul 11, am intrat din nou în posesia balonului și de la o distanță destul de mare am șutat în direcția porții. A fost un șut bombă. Cu toată robinsonada lui Bastos, mingea s-a oprit în plasă. Am sărit în sus de bucurie. Coechipierii au venit și m-au îmbrățișat, iar spectatorii au aplaudat minute în șir primul gol pe care l-am marcat pentru Benfica.

Cu toate că era vorba de un joc amical, am vrut să contribui și eu la victorie, mai ales că Atletico a condus pînă la pauză.

În repriza secundă, m-am obișnuit cu ceilalți jucători, eram mai calm și am început să joc cu mai multă siguranță. Nu jucam rău, mă înțelegeam bine cu colegii de echipă însă al doilea gol nu mai venea. După vreo 30 de minute de joc, fundașul echipei adverse a faultat grosolan în careul de 16 m. Arbitrul a dictat penalti. În tribune, publicul scanda numele meu. Mă pregăteam să execut lovitura, însă în același timp mă gîndeam cum să lovesc mingea?

În acel moment, Bastos mi se părea un uriaș, mult mai mare decît poarta. Am tras aer în piept, m-am relaxat, mi-am luat elan îndreptîndu-mă spre minge. Am șutat în partea care mi s-a părut cea mai favorabilă și...

„Goool!" explodă stadionul.

Din nou am ajuns în mijlocul coechipierilor care mă îmbrățișau.

Soarta a vrut să mai înscriu un gol. Într-adevăr, ceva mai tîrziu, Ignacio a centrat spre Mendes, acesta la rîndul său mi-a pasat balonul și eu am finalizat această acțiune mai mult prin îndemînare decît prin forță.

Desigur că unii cititori se vor mira că îmi aduc aminte atît de bine de meciurile pe care le-am jucat cu cîțiva ani în urmă. Acest lucru este normal, mai ales dacă se va ține seama că am înscris sute de goluri în diferite feluri. Am însă o memorie excepțională în ceea ce privește golurile pe care le-am înscris și asupra jocului, pe care-l trăiesc din plin. Din toate golurile înscrise în ziua aceea, cel de al treilea a plăcut cel mai mult atît mie cît și publicului care a aplaudat timp îndelungat. Cu puțin înainte de terminarea jocului, Mendes a mai înscris un gol, stabilind victoria noastră cu scorul de 4—2.

Eram foarte fericit. Cu toate că m-am adaptat destul de greu la terenul desfundat în urma unor ploi îndelungate și chiar am alunecat de cîteva ori, n-am jucat rău. În plus, marcasem 3 din cele 4 goluri ale Benficăi. Cînd s-a terminat meciul, mi-a părut rău că nici mama, nici frații și nici prietenii mei nu erau acolo, să participe împreună cu mine la bucuria și mîndria mea. Eram fericit. Totul mi se părea ca un vis frumos. Pînă nu de mult aveam impresia că niciodată nu voi păși pe gazonul acestui stadion.

A doua zi mi s-au arătat ziarele. Ele au recompensat toate momentele grele pe care le-am trăit așteptînd clarificarea situației mele. Articolele constituiau un îndemn să perseverez și mai mult în eforturile mele. Era ceva ce poate fi numit... dragoste la prima vedere. Totuși nu voiam să mă culc pe laurii primului succes.

TREI GOLURI ÎN POARTA LUI SANTOS

Conducerea clubului Benfica conta pe aportul meu în finala „Cupei campionilor europeni".

Însă tergiversările privind transferul au făcut să nu mai pot juca în ediția din acel an a competiției. Conform regulamentului UEFA, trebuia să fiu legitimat de cel puțin 3 luni pentru a putea juca în finală.

Nu-mi rămînea nimic de făcut decît să urmăresc jocul la radio sau televiziune.

★

Benfica trebuia să plece la Setubal, pentru a juca returul cu echipa Vitoria din cadrul Cupei Portugaliei. Și fiindcă echipa primă încă nu se întorsese de la Berna, a fost trimisă echipa „B".

A fost debutul meu oficial. Pe aripa dreaptă juca cu mine Nartanga, în centru era Jorge, inter stînga juca Espirito Santo, iar extremă stînga Ignacio.

În primul meci, jucat pe stadionul său, „Estadio de Luz", Benfica învinsese la o diferență de două goluri: 3—1. În ceea ce privește revanșa de la Setubal, ne era cam frică, deoarece echipa Vitoria era foarte bine pregătită.

Temerile noastre au fost confirmate. Asupra noastră se abătu catastrofa. După 15 minute de joc, gazdele conduceau cu 2—0. A început repriza secundă și gazdele au mai marcat un gol, astfel că pierdeam cu 0—3. Eram amenințați cu eliminarea din Cupă. Toți ne dădeam seama de acest lucru și, cu un nou elan, ne-am avîntat în joc. N-au trecut nici 5 minute și am marcat un gol. Speranțele noastre au crescut din nou. Pierzînd la două goluri diferență, aveam posibilitatea să susținem al treilea joc decisiv.

În minutele următoare, Polido a comis henț în careul de 16 m. Ni se deschidea perspectiva de a ne califica în sferturile de finală! Arbitrul a dictat lovitura de la 11 m. M-am pregătit să execut. Am fost cuprins de o mare nervozitate. Mi-am luat elan, am șutat și... mingea l-a lovit pe portarul Mourinho!

Cînd, după cîteva minute, Vitoria a mai înscris un gol, eram deprimați. Și mai mare a fost decepția noastră cînd fluierul arbitrului a anunțat încheierea partidei. Mă îndreptam spre vestiar cu capul plecat. Făcusem totul ca să rezistăm atacurilor celor de la Vitoria. În această privință conștiința mea era împăcată. Însă lovitura de la 11 m pe care o ratasem îmi dădea sentimentul că eu sînt vinovat de eliminarea noastră.

Deci, debutul meu oficial n-a fost prea strălucit. Pierduserăm jocul, fuseserăm eliminați din cupă și am ratat o lovitură de la 11 m care ne-ar fi adus calificarea în turul următor. În noaptea care a urmat jocului am dormit agitat. M-am liniștit abia a doua zi, după citirea ziarelor, care dădeau calificative bune jocului meu.

Am înțeles mai bine ce înseamnă sportul. Sportivul trebuie să știe să primească la fel de bine atît înfrîngerea cît și victoria.

În schimb, în ultimul meci al campionatului, cu echipa Belena, am avut mai multă precizie în șut. S-a jucat în localitatea Restelo, iar eu m-am prezentat onorabil în fața publicului spectator. După un joc frumos, Benfica a cîștigat cu 4—1.

★

Cîteva zile mai tîrziu, am plecat la Paris pentru a participa la turneul de vară organizat de clubul Racing. Ca invitate la turneu mai participau echipele Anderlecht și Santos.